

[Økonomiministeren.]

ring. Det, som er tanken med det, er at overføre byggelångivningen reelt til det korte marked, til bankerne, dér, hvor den traditionelt har hørt hjemme, og så vente med den langfristede finansiering, til byggeriet er færdigt.

Der er for at forebygge et brud på byggetryk fra Bankernes Fællesrepræsentation udsendt meddelelse til bankerne, som går ud på, at man går ud fra, at bankerne i tillid til den ordening, der nu vil blive truffet, fortsætter deres byggelångivning i normalt omfang.

Det må erkendes, at vi i Danmark har skævheder i vores realkredit og i hele vores penge- og kapitalmarkedsopbygning. Realkreditinstitutterne, det lange marked, er givetvis overbelastet. De tredjeprioritetsinstitutter, der blev oprettet for en halv snes år siden, har jo gjort meget godt, men man kan ikke sige, at der i den mellemliggende periode er sørgt for at skaffe afsætning for den yderligere belastning af det lange lånemarked, som oprettelsen af disse yderligere institutter medførte. Der er altså givetvis brug for en strukturændring, og der arbejdes også med disse ting i realkreditkommissionen, som, tror jeg og håber jeg, inden så længe vil begynde at give betænkninger fra sig.

Jeg skal yderligere gøre et par bemærkninger om det, der er sagt om den økonomiske vækst. Det blev nærmest fremstillet, som om vi skulle have sat den økonomiske vækst i stå i 1968. Det er jo på ingen måde tilfældet. Årsoversigten opgør væksten til 3½ pct. Den var 4 pct. året før, og hvis jeg sammenligner med det sidste år, hvor der af hensyn til betalingsbalancen for alvor blev bremset op finanspolitisk her i landet, nemlig 1963; ja, så fik man i det år en vækst, der kun var omkring ½ pct., så da gik det anderledes hårdt til. Man må i virkeligheden sige, at dæmpningen i fjor var moderat, og det synes jeg er berettiget, også under henvisning til, at virkningen på betalingsbalancen — det erkendes jo fra alle sider — ikke på nogen måde har været så stor, som alle vel er enige om at anse for ønskeligt.

Jeg tør ikke tænke på, hvad der ville være sket med betalingsbalancen, hvis man havde sluppet den ekspansive politik løs,

som socialdemokratiet i fjor sommer gik ind for. Jeg tror, hr. Grünbaum brugte ordet en løbsagtig politik om visse dele af regeringens politik; jeg må nok sige, at jeg finder, at den betegnelse havde været bedre anvendt på visse forslag fra socialdemokratisk side i fjor. Jeg ville i hvert fald ikke have været glad for at tænke på, hvordan vi var kommet igennem den internationale valutakrise i november måned, hvis vi i 1968 havde ført en decideret ekspansiv politik.

Med hensyn til betalingsbalancen yderligere kun den bemærkning: hr. Grünbaum fik sådan lige i forbifarten i en parentes bemærket, at man måtte jo erkende, at bytteforholdet var blevet noget ringere. Ja, sandheden er den, at mens betalingsbalancen i kroner og øre kun blev forbedret med en 300 mill. kr. eller så, så ville forbedringen regnet i faste priser — altså bortset fra bytteforholdsforringelsen — have været ikke mindre end 1,1 milliard kr., og det betyder, at 1,3 pct. af den samlede produktion er overført til eksport; der er sket en forskydning, en omstillingsproces i erhvervslivet fra hjemmemarkedsproduktion til eksport af så betydeligt omfang som vel næppe i noget andet år. Men det er også nødvendigt, at denne proces fortsætter videre fremefter.

Der indeholdes i den økonomiske årsoversigt et kapitel med et regnestykke for 1972, som har vakt megen opmærksomhed i offentligheden, er blevet en del omtalt her i salen i dag og nok har vakt til en hel del eftertanke og sine steder nogen forskrækkelse. Jeg forstår meget vel dette, for der er jo i dette kapitel gjort et forsøg på at gøre det klart, hvad konsekvenserne er, hvis vi lægger alle vore samlede ønsker for eksportstigning og investeringsforøgelse og offentlige udgifter og privat forbrug sammen. Resultatet er meget store vanskeligheder ved at klare balancen videre fremover.

I den forbindelse må man mærke sig de advarende ord, der har lydt fra regeringspartiernes ordførere med adresse til de mange krav, der stilles om øgede offentlige udgifter. Jeg er enig med fru Grethe Philip i, at man skal få befolkningen til at forstå, at også de offentlige investeringer virkelig betyder noget for deres velfærd. Jeg må føje til: man skal også få dem til at forstå, at disse investeringer koster noget på den